

Pärrast sedda aitasime tükki aega ükssteisega jutto,
mis suremast sest olli, et üks töisega tuttavaks
saimme.

Nüüd tanti toidust lauale, ja meid palluti
Tönnuga ka lava jure astuda, kus kõik Päristo
perre rahwas kous ollid. Pavel ištus lava ot-
sas ja ütles peast laulo jannad ette;

Oh! suur Jummal, sulle hõldest

Meie täanno-laulo heält,
Et Sa meid siitsadik järgest,

Olled toitnud üllewelt.

Wöitta nüüd mo süddant vasto,

Mis tüs must ja rojane,

Kule meie täanno-laulo,

Anna andes meie wölad!

Aeg leit aejad löppetab,

Jummal ilta arnaetab.

Pärrast salmi laulmijst tousis meie tuttaröö-
püsti ja lugges: Reikide silmad lootivad Jä-
sand sinno peale. n. t. s. Etsi mita sedda vad-
derile wolkim wälja oolda. mis wisi se kenna
laps lugges, sa saaksid ennast üllewägga römu-
tama; se puhhas heal, ilma laitmatta luggemisje
wiis ja temima töösine lahke olleminne, se woid
mind uenda ligutada, nago polleks ma ialgi ucid.

Janno enne kuulnud, mo silmad said märjats,
mis ma kellegile ei tahtnud näita, ja ma ei laus-
nud sannagi keigest sest, mis mo süddha tundis.)

Peale selle wöttis Pavel puddeli lava peast,
kus punnast wima sees olli, wallas wälja ja üt-
leb: Nu olgo Jummalale kõrges, kes meid siit-
sadik armolikult saatnud. Wöttis siis keige es-
malt ühhe kasi, siis anti meile Tönnoga, ja siis
keige perrele. Seal jures räkis Pavel, kuid
teinima petre sel sul keik tö wisi pärrast teinud
ja sanna kulelikud olnud, mis eest ta neid tän-
nas, ja kuidas Jummal keik heastie lašknud forda
mituna. Sömaaosal ei aktud ühtege jutto, mis
mul nattuke wöeras olli. Pole tunni pärrast
ollid jälle keikide läed kous, ja Pavel ütles ette:

Meid Jummal Issa önnista!

Oh Poeg! meil hoia armuga,
Mis olled meile annud.

So sannaga meid walgueta

Oh Pühha Waim! so wäega,
Meid sago uslus hoitud.

Nüüd pallume Sind allati:

Meil olgo rahhu otsani.

Peale salmi laulmijst käis õlle kan forda kats
ümber lava, sedda jures woi keige perre rahva